

Sygn. akt III KK 193/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

w sprawie **W. G.**

obwinionego z art. 119 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w.

z dnia 16 lipca 2013 r.

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść obwinionego od wyroku Sądu Rejonowego w L.

z dnia 11 września 2012 r.,

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w L.

UZASADNIENIE

Z. G. został obwiniony o to, że w dniu 24 czerwca 2012 r. w L. na ulicy W. w sklepie „B.” dokonał kradzieży serka „Brie” o wartości 2,89 zł na szkodę „J. ”, tj. o czyn z art. 119 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy wyrokiem nakazowym z dnia 11 września 2012 r., przyjmując, że okoliczności i wina obwinionego nie budzą wątpliwości, na mocy art. 93 § 1 i 2 k.p.s.w. orzekł:

- I. obwinionego Z. G. uznał za winnego zarzucanego mu wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 119 § 1 k.w. wymierzył karę 100 złotych grzywny;
- II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 zł tytułem opłaty sądowej i obciążył go kwotą 50 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

Powyższe orzeczenie nie zostało zaskarżone przez strony i uprawomocniło się w dniu 21 września 2012 r.

Od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego z dnia 11 września 2012 r., kasację wywiódł Prokurator Generalny.

Na podstawie art. 110 § 1 k.p.s.w. zaskarżył wyrok w całości, na korzyść obwinionego Z. G.

Na zasadzie art. 111 k.p.s.w. oraz art. 526 § 1 k.p.k. i art. 537 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w. zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa karnego procesowego - art. 93 k.p.s.w. i art. 21 § 1 pkt 2 k.p.s.w. polegające na rozpoznaniu przez sąd sprawy obwinionego w postępowaniu nakazowym, pomimo istnienia uzasadnionych wątpliwości co do poczytalności Z. G. w chwili czynu, co pozbawiło go obligatoryjnej obrony i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w L. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Zgodnie z treścią art. 93 § 2 k.p.s.w. orzekanie w postępowaniu nakazowym w sprawach o wykroczenia może nastąpić tylko wówczas, jeżeli okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości, a nadto jeżeli nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 21 § 1 k.p.s.w. czyli sytuacje, w których obwiniony obligatoryjnie w toku postępowania musi mieć obrońcę (obwiniony jest głuchy, niemy lub niewidomy albo zachodzi uzasadniona wątpliwość co do jego poczytalności).

W rozpoznawanej sprawie wystąpiła przesłanka niedopuszczalności rozpoznania sprawy w postępowaniu nakazowym, określona w art. 21 § 1 pkt 2 k.p.s.w., bowiem zachodziła uzasadniona wątpliwość co do poczytalności obwinionego (por. art. 93 § 4 k.p.s.w.).

Z informacji zawartych w notatkach urzędowych sporządzonych przez funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w L. w dniu 4 i 26 lipca 2012 r. wynika, że po zatrzymaniu Z. G. w związku z dokonaną kradzieżą serka w sklepie „B.” przebywał on w Szpitalu Miejskim na Oddziale Psychiatrycznym nr II (k. 9, 11).

W notatce z dnia 4 lipca 2012 r. funkcjonariusz Policji podał, że na podstawie rozmowy z lekarzem tego oddziału ustalił, iż Z. G. nie może brać udziału w czynnościach procesowych z uwagi na jego zły stan zdrowia. Był on wówczas w początkowej fazie leczenia i mogło ono potrwać około 2 miesięcy. W tym czasie wykonanie czynności procesowych z udziałem Z. G. było niemożliwe.

Z protokołu przesłuchania Z. G. jako osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia z dnia 26 lipca 2012 r. wynika, iż podczas tej czynności oświadczył, iż leczy się na depresję i psychiatrycznie.

Przedstawione okoliczności wskazują, iż istniały uzasadnione wątpliwości co do poczytalności obwinionego w czasie popełnienia wykroczenia. W tej sytuacji rozpoznanie sprawy w postępowaniu nakazowym było niedopuszczalne. Sprawa obwinionego powinna zostać skierowana na rozprawę, zaś obwinionemu należało wyznaczyć obrońcę z urzędu i poddać go badaniu przez biegłego psychiatrę (art. 42 § 2 k.p.s.w.).

Rażąca obraza art. 93 § 2 i 4 k.p.s.w. w zw. z art. 21 § 1 pkt 2 k.p.s.w. mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku.

W konsekwencji Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

)

